

Peter Sporleders prædiken på Flagdagen for Danmarks udsendte

Taler

Peter Sporleder
Konservativ politiker og felt- og
sognepræst

Dato

5. september 2026

Sted

Aarhus Domkirke

Omstændigheder**Prædikentekst**

Paulus' Første Brev til Korintherne kapitel 13

- 1 Der er ting vi bliver nødt til at gemme væk. Ikke fordi vi vil glemme dem, men fordi vi skal kunne leve videre med dem.

Det kan være minder - ansigter.

5

Det kan være ord, der blev sagt.

Eller måske ord, der aldrig blev sagt. Det kan være et blik. En lyd. En lugt. Et navn.

10

Vi lægger det væk et sted inde i os. Som i en skuffe.

Vi lukker den, og så går vi videre og lever videre.

- 15 Ikke fordi det er væk, men fordi livet kræver, at vi står op næste morgen. At vi går på arbejde. At vi henter børn. At vi griner. Livet kræver at vi lever.

Det kender vi veteraner til.

- 20 Vi lærer at lægge noget væk og fortsætte. Opgaven skal løses. Den næste vagt. Den næste patrulje. Den næste dag.

Og vi lærer at passe på hinanden.

- 25 Når man står derude, lægger man sit liv i hænderne på den, der står ved siden af

– og får samtidig hans eller hendes liv lagt i sine.

30 Man stoler på, at de ser det, man ikke selv ser. At nogen reagerer, når noget går galt.

Det er en tillid, der forpligter, for opgaven er (også) at få alle hjem. Alle ud – alle hjem.

35 Vi lærer hinanden at kende. Stemmen. Humoren. Stilheden, når den lyder anderledes end normalt.

For vi har hinandens ryg.

40 Men der er også andre, vi forsøger at passe på.

Dem derhjemme. Og måske er det derfor, vi ikke altid fortæller alt. Nogle oplevelser er svære at forklare. Svære – eller ligefrem menneskeligt umuligt at fortælle om.

45 For hvor meget skal ens børn vide? Hvor meget skal ens ægtefælle bære? Hvor meget skal ens mor eller far ligge vågen med, når telefonen er lagt på?

50 Så nogle gange siger vi bare: Det går fint. I skal ikke være bekymrede. Vi har det godt.

Men mens vi var væk, var der nogen herhjemme, der gjorde præcis det samme.

55 De fik hverdagen til at fungere. Børn skulle i skole. Der skulle smøres madpakker og siges godnat. Og telefonen skulle helst ikke ringe på det forkerte tidspunkt.

60 Dem herhjemme de sagde også: Det går fint. Du skal ikke bekymre dig om os. Vi har det godt.

Måske beskyttede vi hinanden fra hver sin side af verden. Vi fortalte ikke alt. De fortalte ikke alt. Ikke fordi kærligheden manglede, men netop fordi den var der.

Og dér finder vi noget af det særlige ved i dag - Flagdagen.

Vi står her sammen. Veteraner, pårørende, efterladte, familier og venner. Særlige indbudte, mennesker som lige kom forbi.

70 Vi er her i det samme rum. Under samme tag – under samme flag.

Under vores flag.

Men vi mindes ikke nødvendigvis det samme.

75

Vi, der var udsendt, kan huske en patrulje. Et støvet landskab. Den ulidelige varme. En dårlig vittighed, der blev uendeligt morsom. Lyden af en helikopter midt om natten.

80 Et blik fra kammeraten ved siden af. Ham – eller hende, der ikke kom med hjem.

Dem, der ventede herhjemme, husker måske den tomme side af sengen. Barnet, der spurgte. Telefonen på bordet. Nyhederne. Lettelsen ved at høre stemmen –
85 og frygten for en dag ikke at gøre det.

Det er den samme udsendelse. Den samme familie. Den samme kærlighed. Men ikke de samme minder.

90 Nogle erfaringer kan deles, mens andre kan vi kun stå ved siden af. Og måske er kærlighed nogle gange netop dét: Ikke at forstå alt, men at blive stående.

Tiden går. Måneder bliver til år. År bliver til årtier. Årtier bliver til kvarte århundreder.

95

Begivenheder, der engang fyldte hele verden, bliver til mærkedage og kapitler i historiebøgerne.

Men sådan måler vi mennesker ikke altid tiden.

100

For der findes begivenheder, som forandrer verden.

Og så findes der begivenheder, som forandrer en familie. Begivenheder som

105 forandrer et menneske - et liv.

Forandrer for altid.

For den, der mistede en ven, er det ikke bare så og så mange år siden. Det er
110 stadig ansigtet – stemmen – navnet – latteren.

Noget som var helt ubetydeligt, blev med et helt uerstatteligt, fordi det blev et af
de sidste minder.

115 For familien, der fik den besked, alle frygtede, findes der et før og et efter.

Og bagefter fortsætter verden på den næsten ubærlige måde, verden gør.

Solen står op næste morgen, mens et menneske sidder tilbage og ikke forstår,
120 hvordan verden kan fortsætte, når ens egen lige er gået i stå.

Årene kommer alligevel. Børnene bliver større. Der kommer fødselsdage,
konfirmationer, studenterhuer, bryllupper....ja, livet fortsætter.

125 På trods.

Glæden kan være virkelig. Og alligevel kan der midt i den stå en tom plads.

Nogle mennesker savner vi måske allermest på de gode dage.

130

Fordi vi ville have givet så meget for at kunne vende os om og sige: Se. Se vores
børn. Se, hvem de er blevet til.

Lige om lidt skal vi synge Hil dig, Frelser og Forsoner. Her møder vi ordene om
135 kærligheden, der er stærkere end døden.

Det er store ord. Men der findes dage- som i dag - hvor vi har brug for store ord.

For døden kan tage et menneske fra os. Den kan efterlade en tom stol.

140

Men den kan ikke gøre kærligheden til ingenting.

145 Man er stadig nogens barn, selv om far eller mor ikke længere er her. Og man vil for altid være forældre til den, der ikke kom hjem.

Kærligheden til en ægtefælle forsvinder ikke, fordi pladsen ved ens side bliver tom. Og den, der mangler i rækken, vil for altid være vores kammerat og ven.

150 Kærligheden forsvinder ikke. Den skifter form. Den bliver til savn og erindring.

Den bliver til historier, vi fortæller. Til et fotografi. Til et navn, der stadig kan ramme os lige i brystet – lige i hjertet.

155 Og her møder salmens ord Paulus, som vi hørte for lidt siden:

“Så bliver da tro, håb, kærlighed, disse tre. Men størst af dem er kærligheden.”

Det er kærligheden, der gør, at vi stadig husker stemmen.

160

Det er kærligheden der gjorde at vi ikke fortalte alt – og det er kærligheden til os, der var udsendt, som fik dem derhjemme til at vente.

165 Det er kærligheden, der gør sorgen så uendelig og ubærlig stor, når et menneske ikke kommer hjem. For vi sørger, fordi vi har elsket.

Det er derfor, vi har brug for Flagdagen.

170 Ikke kun for at anerkende og sige tak, men også for at åbne den skuffe, som resten af året måske må og skal være lukket.

Ikke alt skal ud af skuffen – måske skal vi bare lade den stå på klem.

175 Vi er - og skal - være stolte af dem, der tog af sted, samtidig med at vi sørger over dem, vi ikke fik med hjem i live. Vi takker for tjenesten og samtidig erkende dens ubetalelige pris.

Vi kan stå med Dannebrog løftet højt og samtidig bøje hovedet.

180 Intet af det modsiger hinanden – snarere tværtimod.

Til jer, der ventede på os: Tak.

185 For ventetiden. For hverdagen. For børnene, I holdt om, når de savnede. For de
nætter, hvor I lå vågne. For alle de gange, I sagde: Det går fint herhjemme – selv
når det ikke gjorde.

Og til jer, der måtte tage imod det menneske, I elskede, under Dannebrog for
190 sidste gang: Der findes ikke ord, der rummer jeres tab.

Ingen tale kan give et barn sin mor eller far tilbage. Ingen medalje kan erstatte et
menneske. Ingen tak kan gøre tabet godt igen.

195 Vi kan kun bøje hovedet sammen med jer. I dyb respekt – og med ordene:

We will never forget!

De, der døde, hører til i vores fælles historie. Men først og fremmest hører de til
200 hos jer. Som den far, I savner. Den mor. Den søn. Den datter. Den ægtefælle.
Den kammerat. Det menneske, I elskede.

Og stadig elsker.

205 Vi begyndte denne gudstjeneste med at synge Se, nu stiger solen.

Solen står op igen.

Der kommer altid en morgen – også efter de mørkeste nætter. Ikke fordi mørket
210 så forsvinder, og ikke fordi det, vi mistede, kommer tilbage.

Men fordi livet kalder på os.

Om lidt går vi ud af kirken. Ud i Aarhus. Ud i hverdagen.

215 Det almindelige liv er aldrig bare almindeligt. Det er dyrebart. Det er skrøbeligt.

Det er det liv, vi kæmper for – og det er det liv kæmpede for derude.

220 Og langsomt lukker vi skuffen igen. For livet skal leves – og selvom det nogle

gange er på trods. Men det, vi lægger tilbage i skuffen, er ikke væk.

Årene går. Verden går videre. Det skal den – og det skal vi.

225

I troen. I håbet. Og i kærligheden.

For størst af dem er kærligheden.

230

Amen

Kilde

Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

235

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

240

<https://www.dansketaler.dk/tale/peter-sporleders-praediken-pa-flagdagen-for-danmarks-udsendte>

245

250

255